

[Glistrup]

Det er skrupforkert, at man har bevaret denne erhvervsret, sådan så man i lovgivningen sikrer en eneret til at score ganske betragtelige penge, som i vidt omfang kommer fra offentlige midler som følge af regler om fri proces og beskikket advokat og lignende ting, netop for den bestemte gruppe af mennesker, der ikke på forhånd er bedre egnet til at føre sager, end en hvilken som helst fra en anden erhvervsgruppe er. Det må være den, der er part i sagen selv, der må kunne træffe aftale med den person, som vedkommende helst vil have til at føre sagen for sig, og så er det ikke noget, man skal blande sig i fra det offentliges side og privilegere bestemte organisationer.

Det, der er baggrunden for ændringsforslagene, er jo så klart et eksempel på et mindst lige så usagligt hensyn fra denne advokatforening, som vi møder fra SiD, når vi oplever andre eksklusivtvangssager, eller fra Tjernerforbundet, nemlig at man siger, at de, der er ansat i Arbejdsgiverforeningen, ikke er uafhængige. Som om Danfoss' sagfører er uafhængig i forhold til, hvad der eventuelt kan være af sager, der kan genere Danfoss, eller som om hvilken som helst af de andre advokater, der nu er samlet i store advokatfirmaer, har den mindste grad af mere uafhængighed end de folk, som er ansat i Arbejdsgiverforeningen, i landboforeninger el.lign. Derfor tilsiger enhver sund fornuft her i slutningen af det 20. århundrede, at denne eksklusivtvang afskaffes totalt og aldeles. Advokater har krav på én eneste ting, nemlig eneret på navnet, sådan så folk som forbrugere er klar over, hvornår de står over for en person, der har en advokatbaggrund.

Sådan har vi kæmpet for tingene i al den tid, vi har siddet i Folketinget, men i det foreliggende tilfælde er situationen altså den, at vi har et forlig med regeringen, og da vi ikke handler som Kristeligt Folkeparti, eller som regeringen selv handlede under det tidligere punkt på dagsordenen, lovforslag nr. L 232, hvor man bare simpelt hen rendte fra, hvad man havde givet af indrømmelser til Fremskridtspartiet, og sagde: Ha, ha, nu kan vi komme med noget, hvor vi kan få vore egne synspunkter igennem, selv om vi dermed altså ikke følger det, vi har lovet Fremskridtspartiet. Når vi er forligspartnere, tager vi det sure med det søde, og derfor må vi som forligspartnere stemme for det, som justitsministeren har foreslået, altså det, der

vist hedder et ændringsforslag uden for tilføjjelsen til tillægsbetænkningen, eller hvad den besynderlige tekniske betegnelse for det er, men altså ændringsforslag nr. 4 hedder det, og det vil vi stemme for.

Selv om vi selvfølgelig værdsætter, at Socialdemokratiet og SF i denne sag er dem, der i deres ændringsforslagsformuleringer går kraftigst imod eksklusivtvang, modsat hvad vi ellers har haft af eksklusivtvangssager ned igennem tiden herinde i Folketinget, hvor der jo har været visse divergenser imellem Fremskridtspartiets opfattelse og den opfattelse, der næres hos SF og S, så må vi kun have vort hjerte med og sige, at ændringsforslag nr. 2 og 3 er følelsesmæssigt de bedste, men dem må vi stemme imod, og det, der er det dårligste, må vi stemme for.

Men vi har den ene trøst, at et forlig er noget, der går til begge sider. Det gælder også det forlig, vi har med regeringen her, og justitsministeren, har jeg forstået, vil gerne stå frit på de områder, som forliget omfatter, og med hensyn til de lovforslag inden for det retspolitiske område, som vi nu i fællesskab har gennemført i den forløbne måneds tid, således at man, så snart vi har fået jagttrompeten blæst af statsministeren den 2. oktober 1990, står aldeles frit til at gennemføre sund fornuft også på dette område her, således at regeringen ikke inden for de lovforslag, der er gennemført med dette fælles forligsflertal, kan være bundet af, hvad Fremskridtspartiet mener om de gennemførte lovforslag, og således at Fremskridtspartiet heller ikke er afskåret fra, når jagtsæsonen går ind den 3. oktober 1990, at gå ud og nedskyde dette aldeles forældede privilegium og denne lovmæssige fortrinsstilling til at have sine fingre dybt nede i statskassen, som advokatstanden har med sine enerettigheder til at møde i retssager. Og vi vil vide at gøre brug af vores frihed, når vi får den, men vi må altså vente 4 måneder og 2 dage på at blive frie mennesker. Vi stirrer frem mod, at vi kommer ud af det fængsel, som justitsministeren har sat os i med hensyn til dette her, men vi må jo altså følge his master's voice, når vi nu skal stemme, og stemme, som regeringen ønsker at vi skal stemme til ændringsforslagene til dette lovforslag.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg skal da gerne gentage over for hr. Glistrup, at Kristeligt Folkeparti lægger vægt på at